

Гаврила Поповъ

ΠΕΡΙ ΘΑΥΜΑΤΩΝ

ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΗΜΩΝ ΘΕΟΤΟΚΟΥ.

ΚΑΙ ΑΕΙΤΑΡΘΕΝΟΥ ΜΑΡΙΑΣ.

"Ἐρας μονάχος ἐν τῷ ἵερῷ μονί τοῦ Σταυρούνικος ἐπῆγεν εἰς τὸν αἵρατον ναὸν ἀγιστρέων οἶχος. Άλλ' ὦ τοῦ θαύματος! τοῦ ἀγιστρον ἐγράψην ἀντὶ οἴχου, τοῦ εἰκόνας τοῦ ἡπεραγίας Δεσποινῆς τῆς Θεοτόκου· τακτάντων σύγχρημα μετ' εὐθείας πυρσίνει εἰς τὴν μάζια τοῦ καθημένην τοῦ θαύματος εἰσερχεται εἰς τὸν άντεμονον μέρος. Αὐτὸς ὅμως ἐφοιτᾷ τοῦ θαύματος, τοῦ ὄποιον ὁ Κύριος Θεοτόκος δέν γέδεται. Μιαν γέρεραν ἀσπούει φωνήν ἐν τῷ ἡρίῳ εἰνόρος τελευταντον. αἱ γέραι! πάντες τὸν κάπνιονταν αὐτός ὅμως ἔβα-
μοτονθόσεις παπνίζειν. Ή Κύριος Θεοτόκος μήτι ἀγενοκέντη-
τον θρῆνα τοῦ καπνοῦ, τοῦ τέγει μαῖαν ἐν δευτέρου· αἱ
γέραι. Ἡ ἕστιν θάλασσας τὸν κάπνιονταν γέργειν θάλασσα.
Αὐτός ~~τοι~~ ἐν τῷ μακρῷ συνυθείας τοῦ καπνοῦ ὑπό-
μολλον ὀρευταθείας δέν γέμποροστε ναὸν τὸν παρατάντον
μαῖαν παταρείγει εἰς πνευματικόν μαῖαν εὔχομοτορείσαι
μαῖαν τοῦ τέγει. Επειδή δέν ~~τοι~~ αγέμπορος ναὸν μόψω τὸν
καπνό, πάρτε ἔστι τοῦ εἰκόνας. Ταΐρει. ὁ πνευματικός
τοῦ ἡρίου μαῖα Θαυματουργόν ιεράν αὐτού τοῦ εἰκόνα μαῖα
τοῦ πυρσίνει εἰς τὸν ἡρίον ΙΙέτρον τὸν ἀδικίτην, ὃν
βρίσκεται μέχρι σήμερον.

"Ἐτερον θαύμα

"Ἐρας μονάχος ἐν τῷ ἡρίῳ Ἀρρύς, τίχειν ὑποτάκτη-
νόν διδασθείσαν μαῖα ἐπειδή ὁ γέρος τοῦ μακρού τοῦ

διαγνήσις τον άγραπούσε ποτέ, αγόρασε μίαν κατοικίαν
και ταθράκιαν την έπήγε εἰς τό σπίτι του, (πρώτην τό όποιο
ις θυτικόν δέν έπειτέρεται εἰς τό σχειρόν "Ορος"). οὐτί¹ ὡς
τοῦ θασίματος! άντι γαλακτών, ἔβγαζε σίμα ή κατοικία.

• ΕΣΕΡΟΝ ΘΑΣΙΜΑ έξοδίσιον.

^{τούτου σεβούμενον βασιλέων}
Κατά τοὺς χρονούς τοῦ πορφυρογενῆτον, οὅτις ἔταξε
τὰ συνήπτρα εἰς βασιλείας ῥυμαίνιν ὅμοιοι μετά τοῦ αὐτού
δέκατου αἰώνος Κυνοτάρτζιου, πορφυρογενῆτον και' αὐτοῦ
κατουφέντον, ωντὸν ῥυμανὸν τοῦ νέου, ἐν ἔτει σωκρίτῳ ἐν-
αποστολῆς ὁ γοδούνος (980), πικούσον δέ τοῦ Χρυσοβέργη
πατριαρχούστος ἐν ἔτει ὅπερι μετίσεως πόσκου διῆ (6490),
¹⁰⁰ κατά την συγκρήτην εἰς Καρνιν. Έσει πτυχίον ἐν τῷ
αἴθουσαφορῷ τοῦ "Άδειν" κατουφέντον, εἰς τὴν γοποδεσίαν εἰς
ιερᾶς μονῆς τοῦ παντούρατορες, εὑρίσκοντο εἰς πάλαι και
νῦν κεττίας γουχασῶν διάφορα. Εἰς ἑταῖρον εἰς κατ-
τιν τούτουν, ἐπί ονόματι τιμίκενον τῆς Κοιμήσεως εἰς Αε-
σποίνης ἦτη Θεοτόκου και' πειταράτινον Μοερίας, ἐναγοίσει
τῆς φεροφόραχος γίρων και' ἑνάρετος μετ' ὄψτοις ἵπποι-
ατινοῖς. Έπειδή δέ τὸ τυμπάνον τὰ γίρεται αγρυπνία
καθετεί Κυριακήν εἰς τὴν ρύθμεισαν τοῦ Πρωτότονου συγκρήτην,
καιτά τὸ ἑσπέρας ἐνός Σαββάσεων, θέτοντας νά τιμάγει ο
προρρυθεὶς γίρων εἰς τὴν αγρυπνίαν, τέτει τῷ μαθητῇ αὐτοῦ.
Τέλον, ἐγώ μὲν εἰπάγω διά τὸ σύνοντα τὴν αγρυπνίαν ις
συνήθως, σύ δέ μειον εἰς τὸ κεττίον και' οὐδὲ δύναται ἀν-
γράθι, τὴν ἀναπονθίαν τον και' οὔτως σέπηται. Άφ' οὐδὲ γ'
ἐσπέρα παρῆται, ίσοις αρούσαι εἰς τὴν Θύραν τοῦ κεττίου· ο'
δέ ἀσπετφός ζεύραμε, τὴν ἀνοίγε και' βρέπει ὅτι τὸ γίρος μο-

ναχός, ἀγριώριος εἰς αὐτούς, ὅστις εἰσεψήν, ἔμεινεν εἰς τὸ
κεττίον εἴναι νικητας ἐκείνην.

Ἐν τῇ ἡρῷ δέ τοι "οφθροῦ ἀναστάντες. Ἐψαττον καὶ
οἱ δύο εἴναι ἀνεπονεῖσαν. Πρατν δέ γῆθον εἰς τὴν Τιμιωτέραν,
οἱ μὲν ἐντόπιοι μοναχός, Ἐψαττε μόνον τὴν Τιμιωτέραν τὴν
Χρουβίμ, καὶ παθεῖσι ἕως ζήτους, τοι συνίθη δυταγή καὶ πά-
ταί τοι ὄμνον τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ ποιητοῦ. Οἱ γέρεος ἐκεί-
νος μοναχός, πάρενοντας ὅττιν ἀρχήν τοῦ ὄμνου, Ἐψαττε
οὖτε, "Ἄγιον ἐστιν ἡς ἀτυθός, καυαρίζεται τε τὴν Θεοτόκον,
τὴν ἀειμανιστήριον καὶ παναριώμυχον καὶ μυτέρα τοῦ
Θεοῦ ὑμῶν", εἶτα ἐπύναψε καὶ τὴν Τιμιωτέραν μέχρι τε-
τους. Μανίας δέ ταῦτα ὁ ἐντόπιος μοναχός, ἐδειμάσε
καὶ τέλει πρὸς τὸν φαντάρενον γέρον· ὑπεὶ ψάττωμεν
μόνον τὴν Τιμιωτέραν, τό δέ σέγιον ἐστιν, οὐδέποτε γάνω-
παρει, οὐτε σύμειοι οὐτε οἱ πρωτότεροι ἀπό τοῦ ομάδας. Άποτε
παρασκεψία σε ποιησον σύγχρονην καὶ ^{χράκον} εἴμενα τον ὄμνον
τοῦτον. διότι να τοι ψάττω καὶ ἔγω εἰς τὴν Θεοτόκον.* Ο δέ
μοναχός δραμένης εὑρε πτέρυξα καὶ τοῦ τοῦ εἴφερε. Λαβών
δέ ταῦτην ὁ γέρος, ἔγραψεν ἐπάνω εἰς αὐτὴν μέ τον ἁν-
τοῦ βάσιτον τὸν ρυθέντα ὄμνον, τό άγιον ἐστιν καὶ, ὡς τοῦ
Θαύματος/ τόσον βαθέας ἀχαράκηθυγον τοῦ γράμματος ἐπά-
νω εἰς τὴν στεγηρούν πτέρυξα, ὡσάν να τοι ἐγράψηται ἐπά-
νω εἰς πυτόν σπαστίωντον. Εἶτα τέλει τῷ ἀσβετιδῷ. Άπο
τὴν σύμερον καὶ εἰς τό ἔγιν, οὐτω να τοι ψάψητε καὶ ἐσεῖς
καὶ ὅτοι οἱ ὄρθογοροι. Καὶ ταῦτα εἰπών. ἔγινεν ἐψαττος.
Ἴτο γαρ ἄγιος ἀγγελος ἀπεσταμένος ἀπό Θεοῦ διά να ἀνο-
κατέψη τὸν ἀγγελινὸν ὄμνον τούτον καὶ τῇ μητρὶ τοῦ θεοῦ
πρεπωδέσσασαν μάττον δέ γέτο οἱ ἀρχάγγελος γαρθρίτης, ἡς ρυθ-

σεται ἔμπροσθεν. Άφου δέ γίθεν ἄπο την ἀγρυπνιαν ὁ γίροντας καὶ εἰσῆδεν εἰς τὸ κεττίον, ἀρχίσαι ὁ ὑποτακτικός αὐτοῦ νάρα ψάλλει τὸ ἄριον ἐστιν γύθοσύνως, καθὼς παρὰ τοῦ ἀρρέτου ἐδιδάχθη. Οἱ δέ γέρων ταῦτα ἀκούσας καὶ οἴδητιν πάντα, ἐφεινεν ἐπεστάτικός διὰ τὸ τοιοῦτον θαυμάτου καὶ τοῖνον ταῦτας καὶ οἱ δύο τὴν ἀρρετοχάρακτον ἐ-κείνην πάντα, εἰσῆθον εἰς τὸ Πρωτάτον καὶ δειπνεῖτες αὐτοῖν εἰς τὰ τρίνα πρῶτον τοῦ ἀγίου Ὁρούς καὶ εἰς τοὺς τοι-νούς γίροντας τῆς κοινῆς συνάξεως ἐδιηγήθησαν εἰς αὐτούς ἀπαντεῖτε τὰ γυνόμενα. Οἱ δέ βοσκόντες ὅμοφίνως τὸν Θεόν καὶ εὐχαριστούσαντες τὴν κυρίαν Θεοτόκον διὰ τὸ παράδοτον τούτο θαύμα, κοινὴ ψύχη, ευτέλειαντες ἀπέ-στειλαν γίροντας ὅμοιοι μὲν τῇ πάντας καὶ γράμματος πρὸς τὸν εὐσεβῆ Βασίλεος καὶ σινουμενιού πατριάρχη, διαφανεῖται τὸν τοῦτον τὸν ἀνώθεν διγήμονιν καὶ ἀπασαν τὴν ὑπόθεσιν τοῦ τοιούτου τερατουργίματος.

Ταῦτα μαθόντες ὡς εἰς θαυμάτευς καὶ πατριάρχης ει-σίνιος, διότι ὁ Μινόταος ἐποργήθη καὶ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον αὐτούς ἡ Σινίσιος εὐρεγίσερου, ἀνθρώπιος τόγιος, λαρπός ἐπιστήμην, ὅπεις δι' ἵγιαστιν ἐπιστολὰς ἥριτε πανταχοῦ εἰς ὅπου τὴν σινουμενίν νάρα ψάλλεται εἰς τὰς ἐκκλησίας τὰς ἀρθοδόξιν ἡ ἀρρετικός οὗτος ὄμνος ἐν ταῖς ἀκαπνούσιαις καὶ εἰς τὴν ιεράν τειτουργίαν. Η δέ ἀγία εἶναι τῆς Θεο-τόκου, ἡς ἔμπροσθεν ἐρετουργήθη ἡ ἀρρετικός οὓς τοιούς ὄμνος, μετεπεισθεὶς εἰς τὸν μέγιστον ναὸν τοῦ Πρωτάτου ἀπό τοὺς πατέρας τοῦ Ὁρού, ἵνα σύμφεται καὶ εἶναι τιμημένη εἰς ἀΐδιον μνήμην τοῦ θαυμάτου, καὶ ἐθρονίσθη ἐνδον τοῦ ιεροῦ θηραμβοῦ, ἐπάνω τοῦ ιεροῦ συνθρόνου, καθὼς ἔντιν

οικερον σύμφερον. Τό δέ αεττίον εἶσειρο ἔταθε τὴν ἐπανυ-
μιαν νὰ ὀνομάζεται «ἄγιον ἑστίν», ὁ δέ τόν τόπους εἰσείρος εἴση-
θη τόπους τοῦ «ἄδειν», ὅτοι τοῦ φάττειν· ὅτι εἰς τὸ ἐν λαί-
νων κεττίον ἐμελουργήθη καὶ ἐψάλτη παρά τοῦ ἀρχαγγέτου Γα-
βριῆτος ὁ Θεομυχροπτεπῆς οὗτος ὥρνος.

Φασὶ ἐπειδή τὸ θαύμα τοῦτο τινὲς κατέ τὴν ἐνδε-
κάτην ἡμέραν τοῦ γιουνιού μηνός, κατέ ταύτην ἐώρασον καὶ
οἱ πατέρεις ἀγιορεῖται καὶ ἐβαίρετας οἱ Καρυάτεις τὴν μητρικήν
τοιούτου θαύματος, ἐώρασον ἡμέραν τῆς Θεογόνου ἄρτι
τες, ἃν καὶ μὲ τὴν πολυκαρίσιαν ὑπέφερεν ἕπτόν καὶ πεντά-
περισσάσιες, ἥρετήθη καὶ ὑποχύθη τετεῖως. Η τοιαύτη δὲ
ἔορτὴ καὶ ὄφειδήν ἀσπαράγητος τυχάνει νὰ ἐπεκτείνει
παρ' ίραν, εὐχαριστήρια τῇ Πανυπνήσῳ Δεσποίνῃ ἀπο-
διδόντων· ἐπειδή δὲ κατέ τὴν δεκάτην πρώτην ἐώρα-
σον τὴν Δεσποίναν Θεογόνου, ἵνα μή μέν καὶ ὁ αβ-
ενοργός τοῦ τοιούτου θαύματος ἀγέραστος, ὁ ἀρχαγγέτος
Γαβριῆτος τοῦτον ἔνεισα, ἐθέστισαν νὰ ἐστράφεται τῇ δε-
κάτῃ τρίτη τοῦ γιουνιού μηνός, τὸ ὅποιον μὲ τὴν πολυκα-
ρίσιαν ἀστοχήθη καὶ αὐτό, ὡς καὶ τὸ πρῶτον, δέ τὸ ὅποιον
ἀποροῦσι ποδοί γένοι· ἐντεῦθεν ἐστράφεται οἱ ἀρχαγγέτοις
Γαβριῆτος τῇ γ'. τοῦ γιουνιού, ὅτι μὲ εἰς τὰ τῆς τοιαύτης
τυνάγεις, ὡς γνωστή οὖσα καὶ πατιδύτος τότε παρά
την ἀγιορείην δὲν ἐγράφη ἐν τοῖς μηναιοῖς· ἐτάχθη δὲ
εἰς τὸν γιουνιού μῆνα, ἐπειδή εἰς τὸν γιουνιον εἶναι γάμη.
στείσας τὸν ἄγιον σέπτοστόν τον καθέτεται αεττούσιον.
Τοὺς μή καταργοῦντες τὰ μεσώρια καὶ γινεται κα-
κάτνοις τῆς γνωστείας, τούτου ἔγεισα τὴν μὲν ἐφράντην τοῦ
ἄδειν ἔταξαν καὶ αύτην τὴν γῆμέραν, ὅπου καὶ συνίδη

κό δαιμός, τινί δέ σύναψιν τοῦ Γαβριήλ. μετέθεσαν εἰς τὰς
γ'. τοῦ ηὐστίου μηνός.

Κάθισ γάρ ἐν τῷ σίνοστῇ ἕκτῃ ἑορτάζεται διά τὸν Εὐαγ-
γελίον τῆς Παρθίου οὕτω καὶ νῦν οἱ τότε πατέρες ἐπέ-
τον σύναψιν καὶ λειτουργίαν κατ' ἑναυτοῖν, εἰς τὸν ρυθμὸν
τάκτων τὸν ἐπινομαζόμενον ἔδειν (φάττειν) εἰς μηνύμνην τοῦ
Φανήματος, τιμῶντες καὶ δοξάφορες τὸν ἀρχάγγελον Γαβριήλ
ὅτις καθίσ ὡς ἄρχης μέχρι τέλους, ἐπτάτη ἡ ἔνθεος ὑμνο-
λόγος τῆς Θεοτόκου καὶ αροφεύς καὶ διακονητής καὶ χαρο-
ποιός αὐτῆς Εὐαγγελίου, οὕτως ἐπιγρέπησε καὶ εἰς τὸν
ἀποκατίψυχον τὸν ὄσιον θεομυτορικὸν φούτον ὑμνον ἀπέψυ-
μονα καὶ πάντα πρεπούμενα τῆς πορείας διακονίας.

Καὶ πάτερι μὲν ἡ Δεοπότης τὸν ὅλον Θεός ἔβασε τὰς
φίλα ἐρωτάς εἰς τοὺς Ἑβραίους γεγραμμένας μὲν τὸν ἑαυτοῦ
ἀρόρατον (ἄν τιναι ναὶ εἰπούμεν) βασικὸν ἐπάνω εἰς τὰς μία
τιθίας πλάκας πάρεστι ὁ ἄρχας τοῦ Θεοῦ ἀρχέτυ, ἔβασεν
εἰς ἄλλους τοὺς ὄρθοδόξους τὸν πάτερν γλυκύσσερον καὶ ἔρ-
ομιώτερον ὑμνον τῆς Μητρὸς τοῦ Θεοῦ, γεγραμμένον εἰς
διθίμην πλάκας μὲν τὸν ἀρκαγγελικὸν αὐτοῦ δάσκαλον.

Ρέπε δέ τις ἐπιγράψῃ καὶ ἡ προφυγεῖα τοῦ θείου
Γαβριήλ, ὅπου εἴπε τός φάττων τὸν ὑμνον τούτον ὅτοι
ὄρθοδόξοι, γίζει τόσον κοινός καὶ τόσον ποδητός ἐγένετο
ὁ ἀργελοτύνθετος οὗτος ὑμνος εἰς ὅτους τοὺς ὄρθοδόξους,
ῶσε καὶ αὐτός ταύτη μητρά πατέρων εἰς χριστιανὸν γ-
γείρουν ναὶ τὸν φάττουν μεγαλοφόνως τὴν σύμβολον. μέ
μηδάτην χαρέσι τῆς μαργίας των, εἰς βόραν τῆς Δεσποινῆς
ήμερην Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθίου Μαρίας.

Θαύμασε τὸν ἐπέφευν καὶ Θεοῖς διὰ τῆς εἰκόνος.

αὲ "Οταν οἱ πατροί ἐστιν ὅσιοι καὶ συμειοφόροι πάστερες μετεπομπαὶ ταῦτην. τὴν ἱεράν καὶ θαυματούργου τινὸς Θεοῖς τὴν πατεμάτιν καὶ ἔργιον ἔστιν καὶ τὴν εθρόνισαν εἰς τὸ ἱερόν σύνθετον τοῦ ἄγιου Βημάτου ἐν αἰδίοις τοῦ περιστοῦ ναοῦ τοῦ Πρωτάτου, διετάζεται καὶ ἑθεστισταν, ἵνα ἀπαρατήτως ἐφέρχεται εἰς τὴν κοινῶν γενουρέων τιτανεῖαν, κατὰ τὴν δυντέραν τῆς Διακονικού, εἰς ἀγιασμόν τῆς περιστῆς τῆς τινὸς Καρυᾶ τούτης καὶ τινὸς περιγένετος καὶ ναὶ τυνάψανται πάντες οἱ ποράκοι Καρυᾶ, ὃς επτάτον εἰς τὴν ἱεράν σύντηξην προπομπήν, προπέμποντες αὐτῷ εὐτοπίαν μεσόφωτονοίς καὶ Θυμιαμάτοις φάττοντες καὶ περιερχόμενοι. ὅλου τοῦ ἱερατείου ἐνδιδυμένου τὰς ἱεράς αὐτοῦ στοτές καὶ τυναποτουθεούνται τινὲς τοινῦν τιτανεύοντες. Ἐθέττισαν δέ τα γινεται ἐργαματία τραπέψις πτουστοπαρόχου διὰ τὰ φίδιωνται πάντες οἱ τυναποτουθεούντες τῇ ἱερῷ τίτῃ καὶ ὅσοι γένοι καὶ πτυχοί ἔν τιμεθώσιν εἰς δόγαν τοῦ εἰς νεκρὸν ἀναστάτων Ζωδόκου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ὑμίν¹⁰³ καὶ εἰς τιμήν καὶ σύκαριτιαν τῆς Πανταράτης Μεττοίης ὕμιν Θεοῖς μητρός αύτοῦ. Η κατή καὶ ἐπανεψή αὕτη παράδοσις ἐφυάχθη καὶ διεγυρίθη ἀπόγοδιαδόχως εἰς ἐπη πάμποτα καὶ ἄλλη τοῦ τινὸς χάριτος θεία. Άλλ' ὁ φθονὸς τοιαύτης πάντοτε καὶ ἀραιεῖς αὔτη, ὁ μισούσας, τυντρυγούσε ποτε ναὶ ἐρυθρίαν τὸ τοιούτον κατέν, τὸν τιμερόν τοῦ μισθοῦ τοὺς ποιούντες τὴν τοιαύτην φίδιαν καὶ ναὶ καυνῶν τὸν βίον τῆς κοινῆς τυράζεις καὶ πάντη τοῦ τοιποιοῦ γί-

κανίκεια ωσι γι περιφορά της Θαυματουργού εινόνος βαύης.

8'. Κατά τό 1488 ἔτος* ωσι σπεσανισήρ ενέργειαν ερωταρεψ μοναχοί ματοικεούντες εις τό οντάσιον της ιερᾶς μονῆς Διονυσίου, παρέβησαν ταῦτη την παράδοσιν ωσι διάταξιν τῶν παταρίων ἐπεινυ πατέρων ωσι ὅταν γι πατερίας της αγίας ταύης εινόνος ἐγένετο ωσι συνεπιτάνευν πάντες οι ἀδελφοί, τότε οι ἀνωτέρω ερωταρεψ μοναχοί Διονυσίου. Βλέποντες αὐτούς, ούχι μόνον ἐπεισόσαν τό οντάσιον ωσι εκρίθησαν ωσι

Κατά παραδρομήν ο ἀντιγράφης την αποδίκειν εσφαλμένως ὑπέταξεν, ὅτι ο ἐπί Βαριαφίζ ἀκμάσσας ηγέμων ο β'. πατριάρχης, χρὶς ἀνελθὼν εις τὸν πατριαρχικὸν θρόνον, δέν ὅτο δυνατόν νότι εἶναι σύγχρονος τοῦ Σουτάνου τούτου. Οι ματαφαιρίσσαι ὅμως ἐπ τῇ ιστορίᾳ ἀναγραφής, ο πατριάρχης Ηγέμων ο β'. πατριαρχώς τό πρῶτον ἀπό τοῦ 1486 - 1489 ωσι τό δεύτερον ἀπό τοῦ 1497 - 1498, ἐπειδὴ διὰ τρίτην φοράν εις τὸν πατριαρχικὸν θρόνον τῷ 1502 ὅτε ἐφγεύχασεν εις Βλαχίαν, ἀλλα δέν ἐγένεθη τό προσενεκθήτιν εἰς αὐτὸν ὑπατον τῆς ὁρθοδοξίας ἀγίωμα. Εἶναι δὲ μεμαρτυρυμένον ιστοριῶς ὅτι ο σουτάνος Βαριαφίζ ἀρ-γας ἀπό τοῦ 1446 - 1512 ὅτο σύγχρονος τοῦ προμηνυθέντος πατριάρχου διαδεκτεῖς τὸν πατέρα του Μιχάηλ τὸν β'. τὸν πορθητήν ωσι μαθαιρεθεῖς ὑπό του νισοῦ του Σετίκ του α'. ὅποις τὸν ἐβγαλλυρίασε μεταβαίνοντα ἵνα γουχάνη εἰς τό Διδυμότειχον.

οὐτε ἔγιήθον εἰς ὑπάντησιν τῆς οἰγίας εἰνόνος, αὐτὸν οὐτε
τούς γιγαντούς ἐφίλευσαν μαζὶ τῶν συμβάτων, φαῖγους
καὶ σινονοίτας αὐτούς κατούντες καὶ τὴν παράτοξην
τῆς γιγαντίας παράπονον εἶναι ἔδειχον. Τί δέ γι Κύριος Θεο-
τόκος ἐνήργησεν εἰς τοὺς παράπονας ἐκείνους; ἀκούσατε.

Καὶ εἰπίνγει τὴν ἐσπέραν ἐν τῷ μαρτίῳ τοῦ δείπνου.
οἱ φυνδίωντες μαζεύουσι βροχήν παρθείσην μέχεταισαν, οἱ
δέ μονάχοι συμπλένεταις σκότον τὴν εράπεταν ἐκραφούσιν ἐμφόβου
τὸ κύριον ἐπέγονον καὶ οὓς εἰς τὸντον ἐγράπησαν. Τόδε
πριν ἐγέγερθέντες τοῦ ὄπνου, ὡς τοὺς θαύματας / Βλέπουν
έργην μυρτίην εἰς αὐτούς γενομένην· εὗρον γάρ ὑφανισθέ-
νους τοὺς μητρούς, τούς ἀμπελίνας καὶ πάσας τὰς ἀπώρας
καὶ μερπούς αὐτῶν· τόδε δέ θαυμαστώτερον ἦτο, ὅτι γι φθορά
αὐτην μαζὶ τοῖς ἀφανισμένοις δέιχεινεν εἰς μανίαν ἄλλο κε-
τίον ἀπό τὰς γιγαντούς, εἰκῇ μόνον εἰς τὴν ιδιαιτέρων τούς.
Οθεν ἴγρωποσιν μαθαφῶς, ὅτι γι θεῖτας εἴσειν γι τύχη
καὶ πατεῖσε, δέντρον γονόθυσεν εἰς αὐτούς δι' ἄκτο, πάρε/
διὰ τὴν παράθεσιν τῆς ὀρχείας παραδόσεως εὖν θεσπε-
σιῶν πατέρων καὶ διά τὴν περιφρόνυσιν τῆς γιγαντίας τῆς
οἰγίας εἰνόνος τῆς Θεούσου.

α. 104. "Οθεν ἀπεθόρτες εἰς τό μοναστήριον τοῦ Διονυσίου
ἀνήγγειλαν εἰς τοὺς πατέρας ἀπάντα ταῖς γερόμενα· οὐδὲ παρα-
γιώτας πατριάρχης Κυνογαντινούπολεως, ἄγιος Πήփης, εύρισκο-
μένος τοτε εἰς αὐτό τοῦ μοναστήριον καὶ αἰμουστας ταῦτα, ὥρ-
γισθη διὰ τὴν ἀπειθείαν καὶ ἀγνωσίαν τῶν μοναχῶν εἰσι-
γαν καὶ βαρύν μανίαν καὶ ἐπιτίμιον ἔβασεν εἰς αὐτούς
εἶπεν καὶ παραβεγμα τοιούτον. Έάν οἱ μαδυταί Θεοδοσίου

τοῦ αὐτονομίαρχου ὑμάρχου μεγάλως καὶ ἔγειραν αἱ-
αἱοι νά τὰ ἀφαιρισθῆ ὅτον τὸ δυνάριον τοῦ μοναστηρίου, διότι
ἐναποφέροντο τὸν τόγον τοῦ γέροντος αὐτῶν καὶ παρέ-
βυσσαν αὐτοῖς, πόσον μάττον ἔτεισθε ἀδετφοί, μεγάλως
ὑμαρτύσατε παραβάντες τοῖς αὐτοῖς πατέρων νομοθεσίας
καὶ παραδοσίᾳ; "Οθεν διαίτης εἴναι κοινώνη παραβάσιν σας, οἴο-
ῦτον ταῦτα ἔφθασεν η ὄργη τῆς Θεοτόκου καὶ οὐ μόνον ἔχασσε
τὴν αὐθέρνιον τοῦ αἰνου σας, ἀλλα καὶ ταῖς ἴερας τὰς αγίας
πατέρων εἰς ἐκκυρώσασse. Μίαν νά διαρθωτεσενενο εἴδους
μενον ἔτος, τάβετε διανονιαν φαγγιτῶν καὶ σῖνον ἐπει τοῦ μο-
ναστηρίου καὶ φιλέντες τοὺς γίτανεύοντας καὶ ἀναπνισ-
τε αὐτούς κατέστη τὴν συνήθειαν καὶ βιβήσατε σὲπο ὅτους
πυγμαρχοτίν· καὶ προσέκεσε εἰς τὸ ἔγγυ, ἵνα μή ἀΐτοτε
ποιήσετε τοῦτο: "Οθεν οὖτε ποιήσαντες οἱ παραβάσαι ἐ-
κεῖνοι, τὸ ἐρχόμενον ἔτος, ἐπεπον ἀπειπεις κατατίγης ἐμπρο-
σθεν ὅτι τὰς γίτανεύντων ἐγμονοδογόμενοι τὴν αἱμαρτίαν
αὐτῶν καὶ οὕτως ἔτασσεν τὴν συγκίρυτιν.

γ'. Καὶ ἕτερο δέ παρόμοιον θαῦμα τῆς πρωτο-
σίους ταίνιας πνεύματος ἔγειρε ψηιούστερόπως.

Κατὰ τοὺς ὑπερόπους καρπούς οἱ πατέρες καὶ οἱ
μοναχοί τῆς Ἱερᾶς καὶ σεβασμίας μονῆς τοῦ Κουτουμον-
οίου, συνεργίᾳ τοῦ μιτρωάτου ὑδέψυται νά ἀθεργάτουν
τὴν ἀνωτέρω ἀρχαίαν παράδοσιν τὴν τοῦ "Ὄρους πα-
τέρων καὶ ἔσχυσαν πεισματε νά μή συμπορειώνται καὶ
αὐτοί ὡς οἱ λοιποί ἀδετφοί εἰς τὴν γίτανειαν τῆς εἰκόνος
ταίνιας λίγοντες τάχα, ὅτι τῆμείς εἰμεθα ἐπό μοναστηρίον
μεγάλο καὶ πρέπει νά γίτανεύμεν χωρίστας, καθαί καὶ ταὶ
λοιπά μοναστήρια, οθω πού ποιούμεν τὴν γίτανειαν ταίνιαν.

Kai formōv ἔχωνταν ἔστρους ἀπό τούς ἄλλους μοναχούς τῶν
Καρυών καὶ τὸν πέριξ κεῖται. τὰν γιαννενόνταν μετά τῆς
ἀγίας εἰκόνος ταῦτα.

Ταῦτα μὲν οἱ παραβάται ἐποίησαν, ἀλλ' εὐθέως γ'
όργῃ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Θεοτόκου ἀνέβη ἐπ' αὐτούς, διότι
αἰφνιδίως ἥθοντες κατέπται καὶ ἀπόφυτοι, τόσον διὰ θαλάσ-
σης ὅσον καὶ διὰ γύρων, κατέκαυταν τὸ παρόπιον τὸν
Κουζουμονοσιῶν τὸν ἀρραβώναν αὔτην ἐνεπύρισαν καὶ
πάντα τὰ ἄλλα αὔτην ὑποστριψάν τῷ πυρὶ παρέβαναν.
Οὐ μόνον δέ ταῦτα ἡγούμεναν εἰς αὐτούς ἀπέστη καὶ
ποτταὶ ἄλλαι πήγαν καὶ παΐσιαν ἐπενέβησαν εἰς αὐτούς
καὶ σεναχωρούμενοι ἐμνήσθησαν τούτην παράβασιν, ὅπου
ἔμεμαν καὶ ἐπεινάθησαν· ταπεινωθέντες δέ καὶ μετα-
νοήσαντες, ἐπεστρέψαν εἰς τὴν ἀρχαίαν τάφην τὸν πατέραν
μοθιν καὶ ἐνώθησαν οἱ ἵεροι αὔτην μετὰ τῶν formῶν iε-
ρῶν καὶ συντίκαντον καὶ αὐτοὶ μετά τῶν formῶν αἰδε-¹⁰⁵
σιν καθίσαν καὶ πρόσερον.

δ'. Άλλοι καὶ πάτιν ὕστερον οἱ αὐτοὶ Κουζουμονο-
σιῶν πατέρες μεταστραφέντες εἰς τούτον στρέβλον κα-
τὰ τὸν φατρικόν γένετησαν εἰς δευτέρου τὴν ἀνέναντιν
παράβασιν τῶν ἱερῶν πατέρων, τούτην περὶ λιταρείας τῆς Θεο-
πόνου διορισθεῖσαν καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὅππος θαύμα ἐποι-
σε καὶ αὔτην γ' θαυματουργός αὕτη τῆς πατανάτους εἴναι.
Οταν γάρ οἱ ἥθοντες ἀστέροι παραβάται πάτιν ἐφέ-
ργοσαν, ἔτακτον παρά τῆς Θεοτόκου χειραντα τὸν προτέ-
ρων κακόν, διότι οὐχὶ μόνον κατευρυμνίσθη γ' νιόπει-
στος πράτερα τῆς μονῆς αὕτην, αἵταί κανί ὅπλα τείχη

-12-

καὶ αὐτίρισ ταῖς ἔσωθεν ὄνται καὶ ἐξωθεν τοῦ μοναστη-
ρίου πατέρεσσαν αἱ φυγίδις ἵνε τὰς τερίχους καὶ πατε-
ρηγηνίσθησαν. Οὐδὲν τόσον ἐπει τοῖς προτέρας ὅσον καὶ
ἐπει τοῖς πατέρεσσαν ταύτης πατριδίας ἐπθόρτες εἰς αἱσθησιν
ἴσχυροσσαν τὴν ἀνομίαν αύτην.

«Κύριε, εἶπον, ἐν θλίψει ταύταις ἐμνήσθησέν σου,
ὅτεν ἀπό τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἐγγὺς Κύριε, (εἶπον), ὑποσχό-
γεθα νὰ μηδὲν παραμένει σέπτοσε, οὔτε πῆρεσσι οὔτε οἱ
μετ' ὑμῖσι μεταφυτεύστεροι ποιῆσαι τοιαύτην παράβασιν.
Τετευταῖοι δέ μεμφόμενοι ἐσευτούσι, ἐπρόθεσσαν καὶ τὰ
πατρινυκτικά ἔσεινα τόπια, ὅπου οἱ τρεῖς παῖδες εἶνον
ἐν τῷ πατρίνῳ, τέμοντες μέρας συντετριμένης παρδίας.
«Εὐδογητός Κύριος οὐ Θεός τῶν πατέρων ὑμῶν καὶ σινετόν
καὶ δεδογασκένον τὸ ὄνομά σου εἰς τούς σιώντας, ὅτι δι-
καιούσι εἰ ἐπι τοῖς πάσαισσαν οἵτινας ὑμῖν καὶ πάντα τὰ
ἔργα σου ἀτυθίνας καὶ εὐθεῖας οἱ ὅδοί σου καὶ πάσαι
οἱ αρίστεις σου ἀτυθεῖς καὶ αριματεας ἀτυθεῖας ἐποίησας
κατά πάντα, ἡ ἐπιγραφες ὑμῖν (καὶ ἐπι τὸ Κουτσουκούνοιο
τὴν ἱερᾶν μονῆν τῶν πατέρων ὑμῶν). ὅτι ἐν ἀτυθεῖας καὶ
αρίστεις ἐπιγραφες παῦτα πάντας ἐφ ὑμᾶς διὰ τὰς σέκαρ-
ιαν ὑμῖν, καὶ τὰ τοιαῦτα τοῖς φύγοις.¹

¹ Έπι τῷ "Ἄγιορει τηνίς Βεζεσδίπον", ἔτος Ε', 1940, σ. 99-105. Λίνοπολεούσας
ποδονέθατεν, ἀλλα, αὐτούσιων, μετατοπίσθηκεν τοῦ Σιδηρίου Σεροφενάρχου τοῦ Καντός σιναί.